

VIROLET

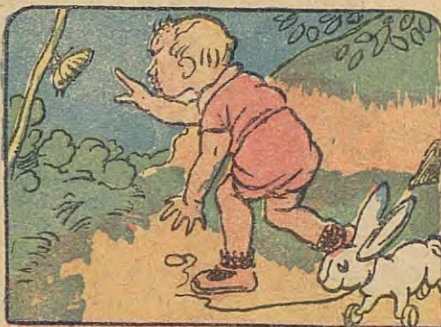
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CONILLET DE ROBA

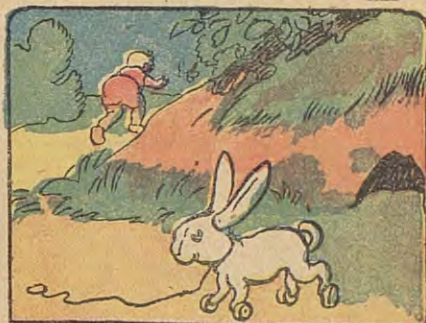
per Liaverias

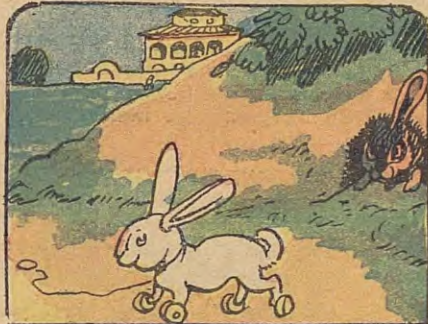
El petit Totó surt a passeig pels voltants de la casa de camp dels seus pares...

...arrossegant la seva més preada joguina: un conillet de roba que sembla de debò.

Amb la fal·lera de caçar una papallona que no es deixa atrapar, Totó desapareix...

...abandonant el seu amic. D'un cau proper, surt un conill de carn i ossos que, tot sorprès...

...de veure un company totalment desconegut, se li acostava, tot festós, i li pregunta com es diu.

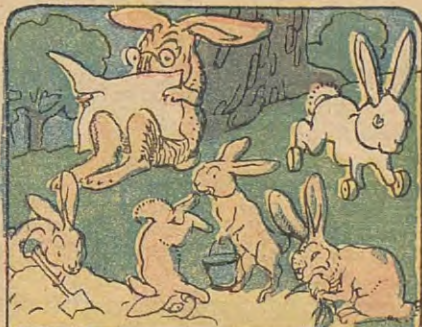
Estranyat de no rebre cap resposta, el convidava a seguir-lo i com que l'altre no es mou...

...agafa el cordillet i el mena cap el cau, per tal que els seus petits s'hi diverteixin.

Preguntes, estirades i demés excessos no hi valen res. El desconegut, immutable. Per fi...

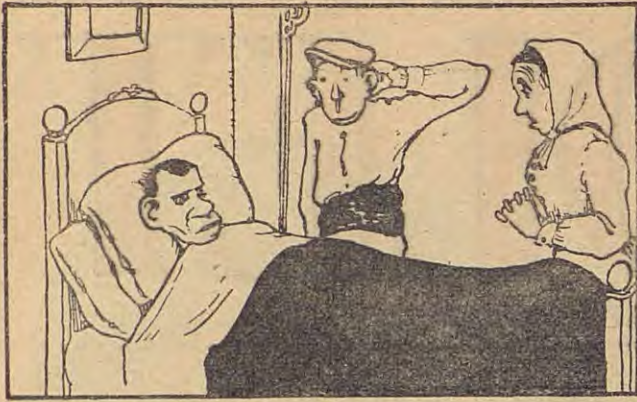
...el conill gran decideix que tots plegats vagin a prendre el sol i també s'enduen la...

...joguina del petit Totó. Mentre estan jugant alegrement, compareix un gos terrible, que és el flagell d'aquells indrets. Els conills, tots fugen i assolixen la llibertat, gràcies a què el «caçador»...

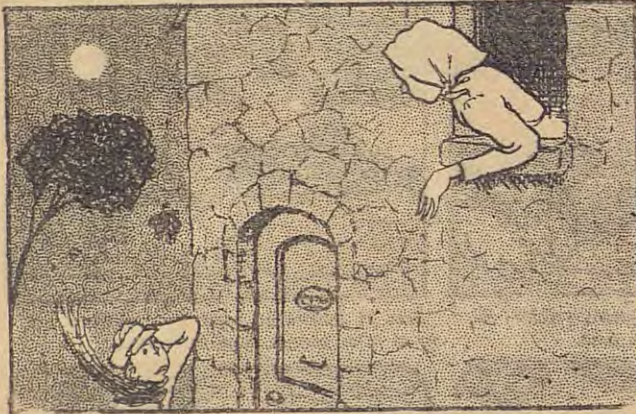
...pren per real aquella bestiola figurada. I des del cau poden veure que el gos duu a la boca aquella víctima innocent.

En Pep de cà'n Remolatxa s'ha tingut de posar al llit cuita corrents. Es queixa que tot li fa mal i prega amb insistència que vagin a avisar el metge, car tem morir-se de viu en viu.

Encara que ja és de nit i la fresca apreta, el noi es decideix davant dels prec del seu pare. I, enrotllant-se el tapaboques pel coll, s'apressa d'anar al poble proper a cercar el doctor.

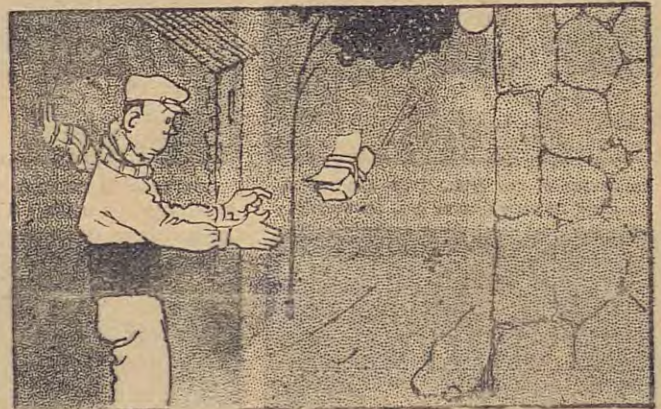
Precisament aquest es troba molt refredat i ha anat a casa amb la decisió ferma de no sortir per res ni per ningú. Així ho diu la minyona al noi Remolatxa, però com sigui...

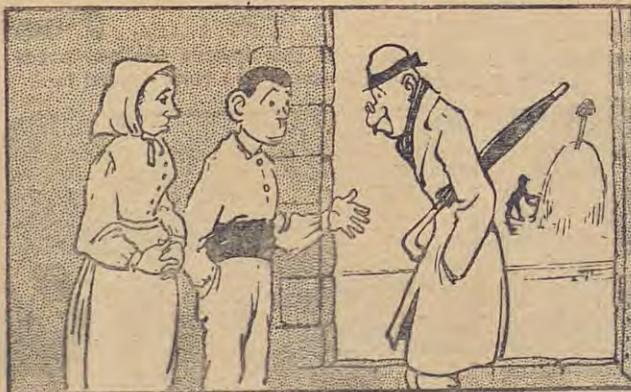
...que aquest insisteix, la serventa es permet d'anar a trametre l'encàrrec al seu amo, dient-li que el malalt es queixa d'això i d'allò... repetint les manifestacions del noi.

Com que així el metge ja sap de què va, escriu una recepta i fa l'advertència que el malalt deu prendre's tot allò aquella nit, per esperar la seva visita, que segurament serà...

...al matí següent. La noia ho diu així mateix a l'hereu Remolatxa i li tira des de la finestra la recepta lligada amb una pedra, per tal que el vent—que bufa fort—no s'endugui el paper.

L'endemà el doctor va a veure el malalt i troba tot amoinats a la dona i al fill, car el pacient no ha pogut prendre allò que se li va prescriure. Molt sorprès, el metge va a la...

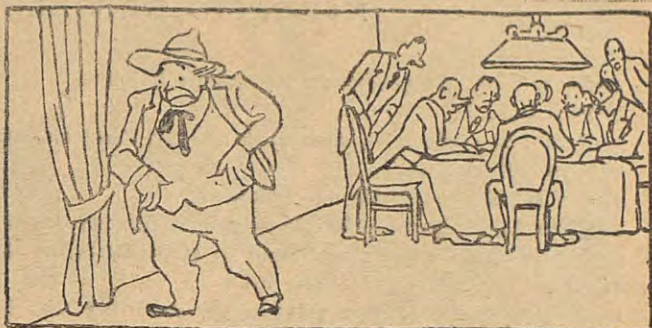
...cambra i es troba al pare Remolatxa intentant inútilment d'empassar-se la pedra que anava junt amb la recepta. I a les exclamacions del doctor respon: —Com que vostè va dir: «Que es prengui això...!»

QUI NO TÉ PA, MOLTES SE'N PENSA

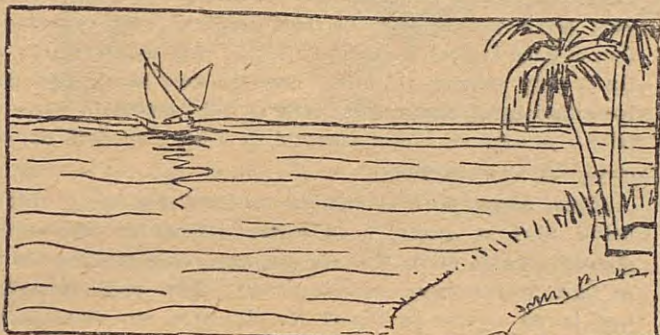
per Cornet

En Pau Pinta era un pintor que es guanyava molt bé la vida emblanquinant amb aquell enginyós aparell d'aire comprimit tan moderníssim.

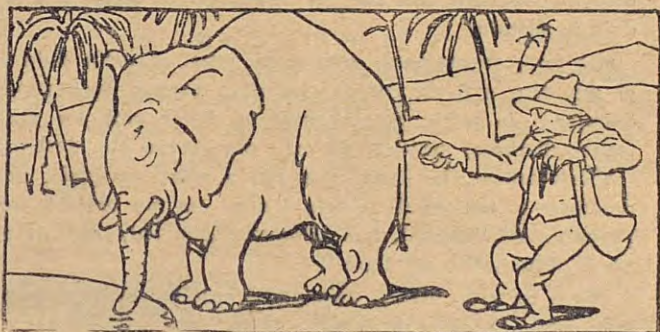
En Pau Pinta tenia, però, un defecte: l'afició al joc. Quan es posava a jugar—i era molt sovint—no es recordava de res. I un dia perdé la darrera pesseta.

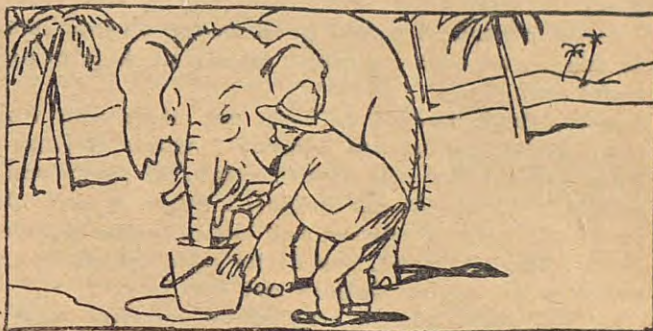
Desesperat, embarcà en un vaixell que feia rumb cap a l'Índia, per veure si en un país estrany refeia l'estimable fortuneta que s'havia deixat perdre

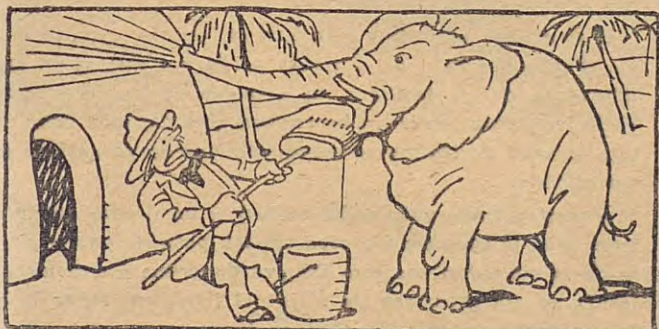
Vagant per aquelles terres sense atinar en què esmerçar les seves energies per tal d'aconseguir l'indispensable per fer bullir l'olla... i el seu contingut...

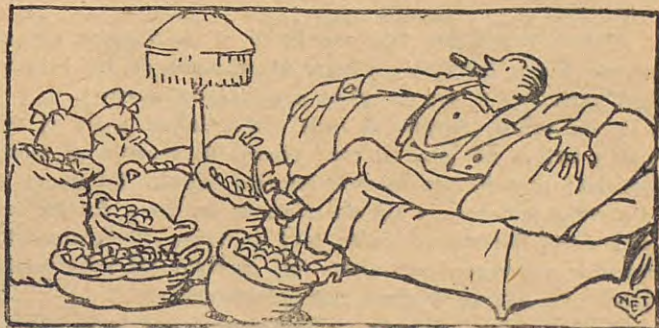
...veié un elefant que bevia aigua. I, de sobte, se li va acudir d'utilitzar aquella bèstia per reemprendre l'ofici que tants diners li havia proporcionat.

I tal pensat, tal fet. Li féu ficar la trompa dins una galleda de calç prèviament preparada. L'elefant xuclà i alçà orgullosament el nas llarguíssim.

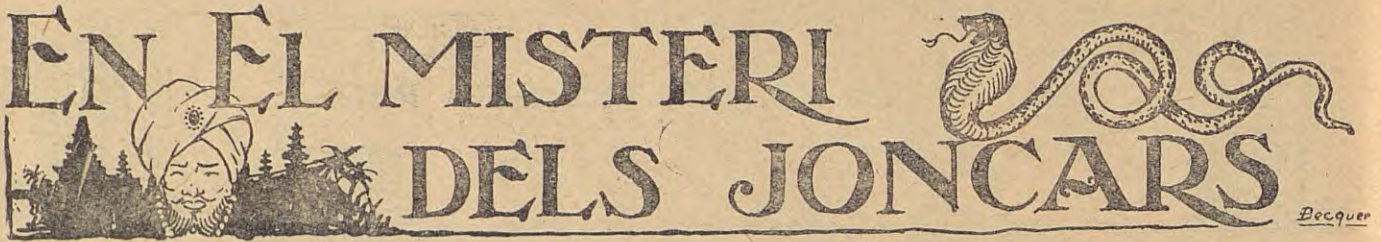

Aleshores en Pau Pinta, amb un gran raspall li féu unes bones pessigolles, i la bèstia bufà fort, engegant la calç a la paret. I així fou implantat a l'Índia el nou procediment d'emblanquinat.

No cal dir que l'enginyós pintor tornà al cap de poc temps a la seva terra nadiua ple d'or i pedreria que els seus amics, els indis, li havien regalat a canvi de les seves meravelloses emblanquinades.

EN EL MISTERI DELS JONCARS

NARRACIÓ RECOLLIDA PER CLOVIS EIMERIC

(Conclusió)

»—Sí, salvada, pare, salvada i plena de felicitat!

»—Però qui...?

»—Pare... El perdonaràs, com jo, de tot cor, l'he perdonat?

»El coronel s'esfirmit.

»—Qui és? De què l'haig de perdonar?

»—Quan ho sàpigues!—afegí la filla, tota plorosa de goig.

»—Digues d'una vegada, que quan tu el perdones, no deixaré jo d'ésser més generós que tu!

»—Guaita, doncs, al meu salvador!—i corrent a una habitació propera, féu sortir al «foraster» de la capa blanca, a l'ombra, en fi, a James Burn, molt canviat, però l'enginyer, al capdavant.

»El coronel féu un esforç per a contenir-se.

»—Aquest home...

»—Sí, pare... El meu marit, repenedit, que m'ha lliurat de la fal·lera amorosa d'uns homes odiosos...

»—Però...

»—Coronel...—féu avançant, en James Burn i agenollant-se als peus del seu sogre.—Teniu motius per a dubtar de mi, però jo us diré les coses que han passat per mi des de que vós em deixàreu lligat a l'arbre i comprendreu... Així i tot, jo acceptaré, sotmès de grat a les vostres ordres, la penitència que volgueu donar-me. Però feu-me la mercè d'escollir-me, com ho ha fet la bona Victòria, més ferida encara que vós i que ha perdonat ben generosa...

»En James Burn esperà...

»El coronel el féu aixecar i ens féu entrar tots fins al menjador.

»—Allà parlareu, i podreu fer-ho davant d'aquest amic—ho deia per mi,—que vull que en tot cas, ell sia jutge en el nostre plet.

»—Oh, l'amic herr***! Ja sabia que estava amb vosaltres... El tinc per un bon company i accepto el jutge.

»Jo estava sobtat pels aconteixements. El drama acabava com jo no m'havia pas imaginat... Potser us diré... Déu em perdó... que m'interessava molt la gentilíssima Victòria... En fi... Seguiré narrant, que de les coses del cor, els estranys no cal que en sàpiguen mai gran cosa.

»Al menjador trobarem arranjat un excel·lent sopar i, aixamplats tots els cors, menjarem tots de bona gana.

EL DESENLLAÇ

»Potser l'únic que feia poc honor a les viandes era en James Burn. Semblava cobejar el moment de fer la seva confessió. Per fi, fou convidat a parlar pel coronel.

» Ja sabeu, senyor, el meu tret... Jo no sabia si vos havia ferit o no, però el meu esperit de venjança es sentia satisfet; mes llavors m'arribaren els esglais. En cauré el dia, vaig començar a oir els udols de les feres. En les fosques de la floresta veia d'en tant en tant, relluir unes llumenetes poderoses, com estels que suressin entre les falses gegants o ulls de gegants que m'amenacessin.

»Tenia la pistola i esperava lliurar-me dels primers atacs... Però... i quan acabés les bales? Una suor freda cobria el meu cos. Els lligams m'oprimien, omplint-me de verdancs a cada moviment. Els estels mòbils de la floresta anaven

avançant, i s'engrandien, i prenien més vigor, i endevinava ja entre les ombres la massa més negra de les feres que oloraven la meua presència.

»De primer moment se m'ocorregué aguantar la respiració tant com me fos possible. Però era endebades; tenia que respirar, a la fi, i més fort, per a recollir l'aire necessari pels meus pulmons. Les feres, quietes, m'espiaien. Em tenien per mort, veient la meua immobilitat.

»L'angoixa, l'indecisió em tenia corçglapat. Si tirava, podria occir una fera... però, i les altres? Quan recordo aquells moments, encara m'esborrono.

»Vaig veure que els dos farells cegadors d'una de les feres venia cap a mi, i jo, per primera vegada des de que vaig sortir del col·legi, ho confesso, em vaig recordar de Déu... Vaig arribar a sentir l'alè tebi dels morros de la bèstia i, vaig aclucar els ulls... Després vaig sentir una dolor intensíssima al costat dret, com si m'hi clavessin varis coltells a la vegada. I una sensació de mort s'apoderà del meu cos... Em vaig esvanir.

»Quan temps durà el meu esvaniment? No ho sé; una escalfor viva al costat, i un refrec dolorós em desvetllaren d'aquell son de mort. No veia res, però vaig comprendre que la fera m'arrastrava pel roquisser... Com podia ésser? Es que jo no estava ja lligat? No. La fera, en mossegarme, havia trobat un cos dur i l'havia queixalat, enfondint poc en les meves carns. Era indubtable que jo estava ferit, perquè sentia la fredor de la sang, escampant-se'm pel cos, però no em creia pas ferit de mort... A la dreta, encara hi duia la pistola.

»La fera, segurament, amb poca gana, se me'n duia vers el seu cau, a fi de guardar la meua carn o acabar-me de trocejar... Jo sofria horriblement en topar amb les pedres tronc d'arbres, arboços. El meu cos estava ple d'estrips.

»Sortosament, la lluna, que havia estat amagada, pogué descórrer el seu vel de núvols, i a mi em fou possible veure l'espatlla de l'animal, que semblava auriolada per un nimbe de llum... Era un tigre.

»Fent un gran esforç, vaig poder enlairar el braç dret armat, fins a l'alçària de la testa de la fera: vaig desaparar un tret... Déu, segurament m'havia escoltat. La fera llençà un ronc esfereïdor, em deixà anar, donà unes passes i anà a caure davant de mi, com si morta i tot, no volgués abandonar la seva presa.

»Fet malbé, esmortuït com estava, encara vaig tenir esma d'agenollar-me i de demanar perdó pel meu gran crim, d'haver-te deixat també a tu a mercè de les feres, pobra Victòria, i vaig sentir un horror tan gros del meu crim, que tota la vena de les meves males passions es va desfil·lar com per miracle.

»Arrastrant-me, vaig poder arribar a un deodar corcat del tronc i en la seva cepada soca em fou possible passar el reste de la nit curant-me com Déu va donar-me a entendre. La ferida no era greu, car els uials del tigre, en trobar la corla, no pogueren enfondir tant en la carn.

»En aquella situació varen trobar-me uns brains que feien oració en aquell bosc, precisament al peu d'una gran roca que, per caprici, afecta la forma d'un Buda. Ells em soco-

rreren i, un cop curat, que la curació no fou llarga, vaig venir a Calcuta, resolt a trobar-te, car ja sabia pel coronel que vivies i demanar-te perdó.

»Vaig voltar la teva casa varis dies, però no m'atrevia a presentar-me de cop. En aquestes, vingué el teu rapte, i jo vaig córrer tot el país cercant-te.

»No vaig trobar-te, fins que l'atzar, que a herr... li féu trobar als marxants Bakula i Racimat, em posà sobre la pista. Vaig seguir els marxants, vaig amagar-me al peu de la seva tenda; a la nit els vaig furtar el Buda que em permetria arribar fins el lloc on era presonera la Victòria.

»Em fou planer descobrir les sentinelles i ells em deixaren passar fàcilment, prenent-me per un marxant. Així vaig arribar fins la cova on estava guardada la Victòria...

»En arribar a aquest punt, fou la Victòria la que prengué la paraula:

»—Jo estava resolta a estimbar-me si els meus raptors insistien en els seus innobles desigs, quan vaig sentir una veu que jo recordava prou i que pronunciava dolçament el meu nom... Em semblà que era una al·lucinació. Aquella veu era la d'en James... però com podia pensar jo en la presència del marit que creia mort? Ni viu que l'hagués sabut?

»La veu insistí i, portada per un secret impuls, del qual no en sabia dir el per què, vaig sortir de l'amagatall. En veure en James, no sé què em passà que em vaig esvanir...

»Llavors, jo—reprengué en James,—prenent-la d'un braçat, vaig córrer cap a un abisme al fons del qual jo hi tenia amagat un cavall. Duia una corda a posta; vaig lligar-hi el

cos de la Victòria, i amb tota cura el vaig deixar relliscar fins el fons de l'abim.

Després jo hi vaig davallar arrapant-me per les branques i en arribar feliçment al lloc, car jo tinc per cert que Déu m'ajudava, la vaig recollir, vaig pujar amb ella a cavall i partírem vers a Calcuta.

»Pel camí, la Victòria tornà en si; jo, de genolls, ben penitent, vaig contar-lo el meu repeniment. Vaig jurar-li que jo no us guardava, coronel, cap rancúnia, ans al contrari, que m'havíeu fet veure la meva terrible acció i aquí em teniu, disposat a ésser un bon espós i un bon fill si vós voleu...

»—Jo el perdono, pare!—afegí la Victòria.

»El coronel acotà el cap.

»—Què hi dieu vós, Herr***?

»Jo vaig mirar atentament en James. Em semblà que deia veritat i vaig aconsellar el perdó, que fou donat sense restriccions.

»Vaig passar un mes amb aquells amics. Fins ens va venir a veure en David, que va tornar-se a juntar amb en James... I avui crec que entre els dos dirigeixen una de les explotacions fusteres més fortes de l'Índia. La Victòria està ambs ells i és feliç.

»Així acabà la meva excursió a Adeipur, que si no em féu descobrir grans novetats, em donà lloc a arranjar un negoci del cor, malgrat el meu restés presoner... Sort que corrent món s'oblida!»

I així acabà el meu amic, professor de l'Universitat de Berlín, la seva estranya narració.

FI

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 607. — ENRIQUETA GALLEGO.

—Què et passa que estàs tan trista?
—Es que se m'ha mort una tia.
—Veritablement, ja és un motiu de tristesa.
—No. Lo que m'amoina més és que no tinc roba negra per posar-me.

Núm. 608. — ENRIC PUIG.

—Escolti: Que té pollets?
—¿Cómo dice, usted?
—Ca si tiene plojuelos.

Núm. 609. — PERE CARRERA M.

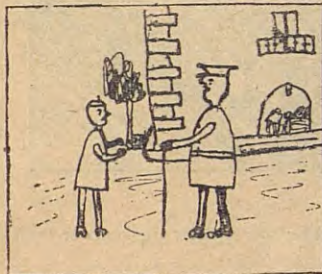
—Jo sempreestic pensant en la kàbila Ben-Said.
—Doncs, jo, en un plat Ben-Amanit.

Núm. 610. — AMADEU ALTISENÍ.

—Cuando la luna on su blancos faz...
—(Ai, qué poético!)
—Sí, noi. Ara m'agradaria que em trepitessin l'ull de poll, per poder veure les estrelles).

Núm. 611. — CARME VIVER.

—Esolti, guàrdia: No ha vist passar una senyora que anava sense un nen?
—Sí, maco.
—Doncs, digui'm on ha anat, perquè jo sóc el nen.

Núm. 612. — FRANCESC FERRAN.

—Miri, papà, aquests ninots com és peguen. Semblen vostè quan em pega a mi...

Núm. 613. — MONTSERRAT FERRAN.

—Miri, Tuies, la mamà.
—Oh, deu ésser la teva mamà artificial.

Núm. 614. — MAURICI TREMOLEDA.

—Què són «corderos», papà?
—Ah! Jo em pensava que éren els senyors que fan cordes!

Núm. 645. — JAUME BENNASAR.

—No sé pas com t'ho fas per portar tantes coses al cap.
—Es que sóc un home de molt cap.

Núm. 616. — MIQUEL CARRERAS.

—Hola: Com estàs, Pepet?
—Una mica avorrit. Ara estava pensant amb tu. Pensava: si ara almenys trobés algun ximpié que em fes riure.

Núm. 617. — JOSEP MULIA.

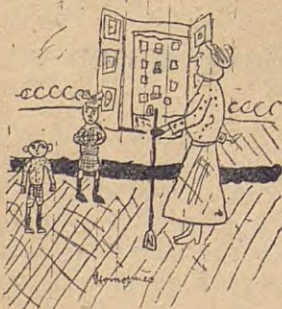
—Alto! Dineros o la vida!
—Home: De dineros no en tinc, i la meua vida, és molt avorrida i em sembla que no en farieu gran cosa.

Núm. 618. — ISIDRE OLIVERAS.

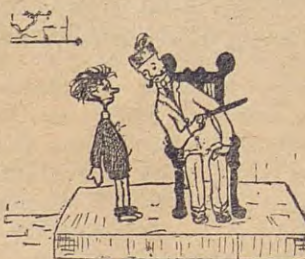
—Quants anys tenia el teu papà quan es va morir?
—No ho sé, però si té molt interès en saber-ho, tindrà d'anar a preguntar-li a ell.

Núm. 619. — J. COMAJUNCOSA.

—Tu, Carme, te'n vas a estovar els matelassos.
—No en sé, mare!
—Si que en sap! De vegades m'estova a mi, i ho fa de primera!

Núm. 620. — AGNA CASALS.

—Quin dia se'n pujà als Cels Nostre Senyor?
—El dia de l'ascensor.

Tal com poden veure els nostres llegidors, en aquest número s'acaba la publicació de «En el misteri dels joncars», les interessants narracions de l'India, per Clovis Eimeric, que tant d'èxit han tingut entre els nostres llegidors.

La setmana vinent, si a Déu plau, començarem a publicar la novel·la d'aventures, d'En Carles Soldevila

LAU, O LES AVENTURES D'UN APRENT DE PILOT

tan esperada per tothom, amb il·lustracions d'En Joan Junceda.

Don Pep de molt bona gana

Com que no hi està avesat

I quan a casa arribava

JEROGLIFIC

FRASE-FETA

ENTRETENIMENT

En que hi ha tot e cri u i tot e raho

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Als rodolins incomplets: 1. En Sirera vol passà—«prò el detura el guarda urbà». 2. En Pep Sirera s'enfada—«i li venia bufetada». 3. I l'urbà amb molta paxorra—«li ha donat un cop de porra».

A la frase feta: Tirar pilota a l'olla.

Al jeroqlific: Qui no porta una creu, ne porta dues.

A l'entretenment: Un peix.

Al trenca closques: A la galleda.

En l'aparador de cà'n PATUFET i VIROLET, hi han exposats els valuosíssims premis del «Gran concurs de ninots amb xistos».

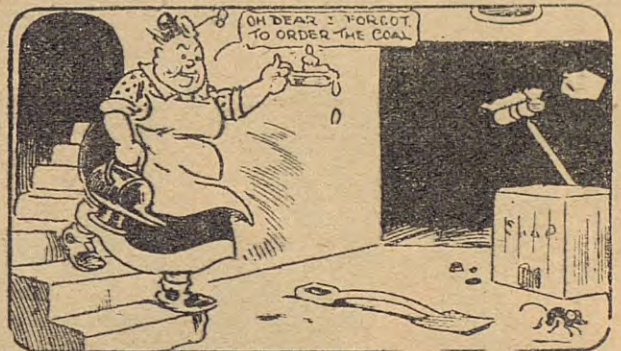
Aneu-los a veure tot seguit!... (Cardenal Cassanyes, 4).

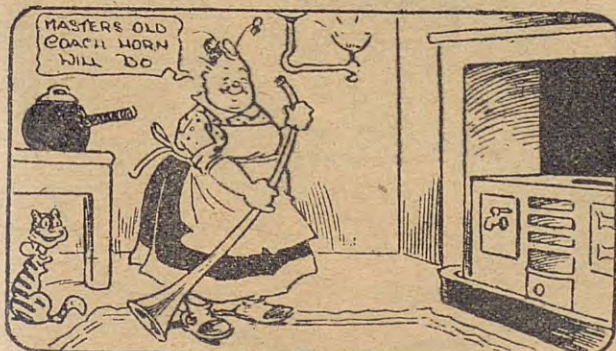
40 03
54 232
6 7 21 22
8 9 19 20
12 11 10 14 18 17
13 15 16

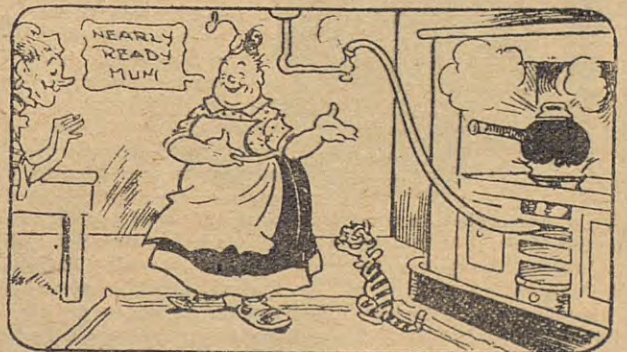
—Guisi'm això de seguida
(—Com ho faig, sense carbó?)

Prò com que és molt eixerida
ja ha trobat la solució.

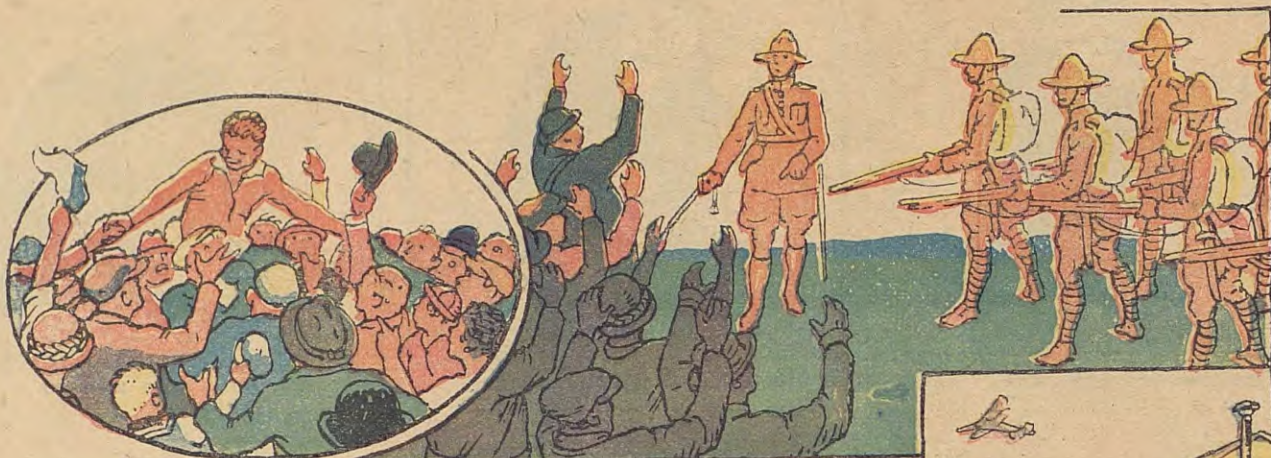
Cerca una trompa de caça
i l'adreça tot seguit.

I al béc de gas ajuntant-la
la caldera ha fet bullir.

HISTORIA D'UN NOI CINEMÀNTIC

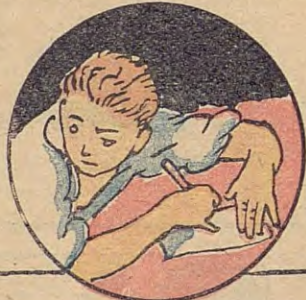
(per Junceda)

Els viatgers de l'express s'havien adonat del perill. I quan varen veure la caiguda dels homes de la màquina, es consideraren irremissiblement perduts. Quina no va ésser, doncs, llur sorpresa, liur delirant alegria, quan repararen que el tren es deturava! Fregant-se els ulls per convence's de què no somniaven, varen córrer a la màquina per a regraciar el comú salvador.

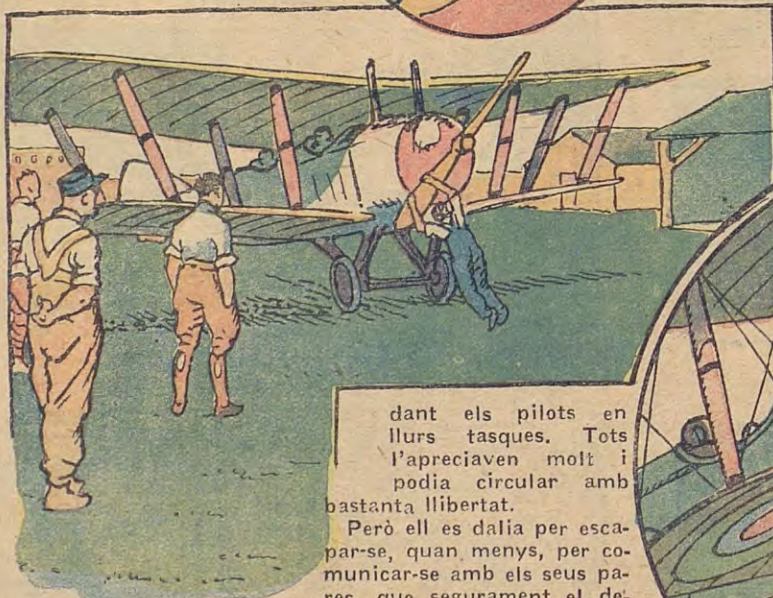
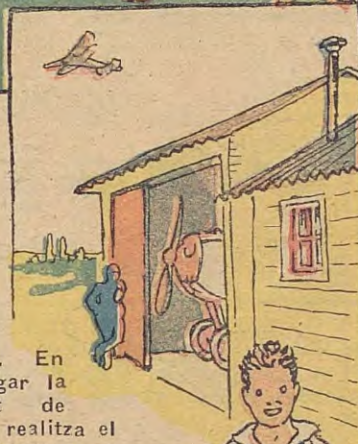
En Ramon es va veure estrenyut per mil braços, besat per mil llavis, aclamat per mil boques, aixecat en l'aire i passejat en triomf com un heroi del futbol. L'entusiasme, però, durà poca estona: Un escamot de soldats americans a les ordres d'un oficial, comunicà als viatgers que quedaven presoners de guerra. El tren, en sa desatinada cursa, havia passat la frontera unes hores després de la declaració de guerra entre els dos països colindants!

La gesta del nostre amic, però arribà a les oïdes dels seus opressors i li guanyà llurs simpaties. Considerant que al noi devia agradar-li la mecànica, varen destinar-lo a prestar servei en un camp d'aviació, aju-

negociessin el seu rescat. Va embolicar-la en un mocador junt amb una pedra i va dormir-se esperant l'endemà ple de confiança en l'esdevenidor. A punta de dematí marxava, en efecte, l'aeroplà explorador. En Ramon havia d'engegar la hèl·lix. L'encarregat de aquesta feina, un cop realitza el seu intent, ha de llençar-se a terra i deixar passar per sobre l'aparell. Però el nostre amic aquell dia ho féu d'altra manera s'arrapà als ferros de les rodes i l'aeroplà va pujar a les altures portant un passatger in-sòspitat.

(Continuarà)

dant els pilots en llurs tasques. Tots l'apreciaven molt i podia circular amb bastanta llibertat.

Però ell es dalia per escapar-se, quan menys, per comunicar-se amb els seus pares, que segurament el de-

vien plorar creient-lo mort tràgicament. I aquí podreu veure lo molt que val la instrucció: Com que havia estudiat l'idioma anglès, va poder comprendre unes paraules del pilot de l'aeroplà en el qual ell, en Ramon, prestava servei, de les quals podia deduir-se que l'endemà, a punta de dia, el pilot havia de sortir a fer un reconeixement per sobre de la ciutat natal del nostre heroi. Aquest aviat va tenir format el seu pla: Arribada la nit, va escriure una carta als seus pares, explicant-los la seva situació i preguntant-los que

